

Sygn. akt I CNP 75/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi S. L. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt V Ca [...],
wydanego w sprawie z powództwa S. L.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi
Opieki Zdrowotnej w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 sierpnia 2022 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) zasądza od powoda S. L. na rzecz pozwanego
Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L.
kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2019 r., Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację powoda S. L. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 6 lutego 2019 r., którym oddalone zostało jego powództwo skierowane przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L. o zapłatę kwoty 48 152 zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług medycznych na podstawie umowy

cywilnoprawnej, potrąconego przez pozwanego na poczet wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów urlopu szkoleniowego.

Od wyroku tego powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wnosząc o stwierdzenie, że jest on niezgodny z prawem w całości i zarzucając, że narusza art. 498 § 1 k.c. w zw. z art. 103³ – 103⁵ k.p. oraz art. 58 k.c. w zw. z art. 103 k.p.

Wskazał także, że usunięcie zaskarżonego orzeczenia z obrotu prawnego jest niezbędne dla wyeliminowania doznanej przez niego szkody w postaci bezpodstawnego potrącenia należnego mu wynagrodzenia, a następnie odmowy udzielenia ochrony prawnej jego roszczeniu.

Pozwany w odpowiedzi na skargę wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy interpretować ściśle. Zasadą bowiem jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie jest dotknięte. Z tego względu jest środkiem wysoce sformalizowanym (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl., z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl., z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, niepubl., i z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.). Jej celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym

wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424⁵ § 1 k.p.c. i art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Skarga powoda nie spełnia części tych wymogów.

Po pierwsze, nie wskazano w niej zakresu zaskarżenia, skarżący nie podał bowiem czy wyrok zaskarża w całości czy w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.), a ograniczył się do sformułowania wniosku o stwierdzenie w całości jego niezgodności z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c.)

Po drugie, w skardze nie wskazano przepisu prawa z którym wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest samodzielnym, odrębnym od innych, elementem konstrukcyjnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie może być zatem łączony z innymi elementami konstrukcyjnymi ani przez nie zastępowany. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z 20 maja 2007 r., III CNP 69/07, niepubl., z 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07, niepubl., i z 15 października 2014 r., III CNP 19/15, niepubl.).

W skardze wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 14 listopada 2019 r. nie wskazano przepisu prawa, z którym wyrok ten jest niezgodny, ograniczając się jedynie do przytoczenia podstaw skargi. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, niewskazująca przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.)

O nierozpoznanie przez skarżącego istoty skargi, świadczy również postulat usunięcia zaskarżonego orzeczenia z obrotu prawnego celem wyeliminowania doznanej przez niego na skutek jego wydania szkody. Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - z przyczyn wyżej przywołanych - nie zmierza do jego wzruszenia, a jedynie do uzyskania prejudykatu, o którym mowa, w art. 417¹ § 2 k.c.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018, poz. 265).

[as]